

- 2) Czy art. 4 ust. 3 i art. 19 ust. 1 TUE oraz art. 267 TFUE, interpretowane również w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, stoją na przeszkodzie wykładni i zastosowaniu art. 111 akapit ósmy Costituzione (konstytucji Włoch), art. 360 akapit pierwszy pkt 1 oraz art. 362 akapit pierwszy codice di procedura civile (włoskiego kodeksu postępowania cywilnego) i art. 110 codice processo amministrativo (włoskiego kodeksu postępowania administracyjnego), jakie wynikają z krajowej praktyki orzeczniczej, zgodnie z którą skarga kasacyjna do Sezioni Unite [(izb połączonych) sądu kasacyjnego] „ze względów związanych z właściwością sądu”, z punktu widzenia tzw. „braku uprawnień do orzekania”, nie jest dopuszczalna jako środek odwoławczy od wyroków Consiglio di Stato, w których, rozstrzygając spory w kwestiach dotyczących stosowania prawa Unii, bezpodstawnie pomija się skierowanie pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości, w przypadku braku zaistnienia przesłanek, w ścisłej wykładni, określonych przez Trybunał w sposób wyczerpujący (począwszy od wyroku z dnia 6 października 1982 r. w sprawie C 238/81 Cilfit), które zwalniają sąd krajowy z powyższego obowiązku, wbrew zasadzie, zgodnie z którą za niezgodne z prawem Unii uznaje się krajowe przepisy prawa lub praktyki orzecznicze, nawet jeśli wynikają z przepisów prawa lub konstytucji, które przewidują pozbawienie – nawet czasowe – sądu krajowego (ostatniej lub innej instancji) swobody wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, powodując tym samym wkroczenie w obszar wyłącznej właściwości Trybunału Sprawiedliwości w zakresie prawidłowej i wiążącej interpretacji prawa wspólnotowego, nieodwracalność (i przyczynianie się do utrwalaania) ewentualnej sprzeczności wykładni między prawem stosowanym przez sąd krajowy a prawem Unii oraz zakłócenie jednolitego stosowania prawa unijnego i skuteczności sądowej ochrony podmiotowych sytuacji prawnych wynikających z prawa Unii?
- 3) Czy zasady ustalone przez Trybunał Sprawiedliwości w wyrokach z dnia 5 września 2019 r. w sprawie C-333/18 Lombardi; z dnia 5 kwietnia 2016 r. C- 689/13 PFE; z dnia 4 lipca 2013 r. C-100/12 Fastweb, w związku z art. 1 ust. 1 i 3 oraz art. 2 ust. 1 dyrektywy 89/665/EWG ⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE ⁽²⁾, mają zastosowanie w przypadku będącym przedmiotem postępowania głównego, w którym po zakwestionowaniu przez konkurencyjną spółkę wykluczenia z postępowania o udzielenie zamówienia i udzieleniu zamówienia innej spółce Consiglio di Stato rozpatruje co do istoty wyłącznie ten zarzut odwołania, w którym wykluczona spółka kwestionuje przyznanie jej ofercie technicznej punktacji niższej niż „próg dopuszczający”, i w pierwszej kolejności rozpatruje odwołania wzajemne instytucji zamawiającej i przedsiębiorstwa, któremu udzielono zamówienia, uwzględniając je i odrzucając jako niedopuszczalne (bez rozpatrzenia co do istoty) inne zarzuty odwołania głównego, kwestionujące wynik przetargu z innych powodów (ze względu na niejednoznaczność kryteriów oceny ofert w dokumentacji przetargowej, brak uzasadnienia przyznanych ocen, bezprawne powołanie i skład komisji przetargowej), przy zastosowaniu krajowej praktyki orzeczniczej, zgodnie z którą spółka wykluczona z przetargu nie ma prawa do podnoszenia zarzutów w celu zakwestionowania udzielenia zamówienia przedsiębiorstwu konkurencyjnemu, nawet poprzez unieważnienie procedury przetargowej, w sytuacji gdy należy ocenić, czy pozbawienie przedsiębiorstwa prawa skierowania do rozpatrzenia przez sąd każdej podstawy zakwestionowania wyniku przetargu jest zgodne z prawem Unii w sytuacji, w której wykluczenie go nie zostało ostatecznie potwierdzone i w której każdy uczestnik przetargu może powołać się na ten sam uzasadniony interes w wykluczeniu ofert pozostałych uczestników, co może doprowadzić instytucję zamawiającą do stwierdzenia niemożności dokonania wyboru prawidłowej oferty i wszczęcia nowej procedury udzielania zamówienia, w której mógłby uczestniczyć każdy z oferentów?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (Dz.U. 1989, L 395, s. 33).

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywy Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych (Dz.U. 2007, L 335, s. 31).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 1 października 2020 r. – DIMCO Dimovasili M.I.K.E. / Ypourgos Perivallontos kai Energieias

(Sprawa C-499/20)

(2020/C 433/46)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DIMCO Dimovasili M.I.K.E.

Strona pozwana: Ypourgos Perivallontos kai Energeias

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 1.1, art. 7 ust. 4 i art. 8 w związku z załącznikiem I do dyrektywy 97/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 maja 1997 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących urządzeń ciśnieniowych (Dz.U. L 181) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak § § 1.2.4, P9.5.6.9 i P9.5.8.2 greckiego rozporządzenia technicznego dotyczącego wewnętrznych instalacji gazu ziemnego o ciśnieniu roboczym do 500 mbar, o których mowa w postępowaniu głównym, które ze względów bezpieczeństwa ludzi, przede wszystkim na wypadek zjawisk sejsmicznych, ustanawiają warunki i ograniczenia (obowiązek wentylacji, zakaz montażu podziemnego) dotyczące sposobu instalacji urządzeń ciśnieniowych (przewodów gazowych), w przypadku gdy wymienione warunki i ograniczenia stosuje się bez rozróżnienia również do przewodów rurowych, które podobnie jak rozpatrywane w niniejszej sprawie posiadają oznakowanie CE i są certyfikowane przez producenta jako nadające się do bezpiecznego zainstalowania i użytkowania, lecz nie spełniają wyżej wymienionych warunków i ograniczeń?;

Czy też wymienione powyżej przepisy dyrektywy 97/23/WE w związku z jej art. 2 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie warunkom i ograniczeniom dotyczącym sposobów instalowania urządzeń ciśnieniowych (przewodów gazowych), takich jak rozpatrywane w niniejszej sprawie?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austria) w dniu 9 października 2020 r. – RM / Landespolizeidirektion Steiermark

(Sprawa C-508/20)

(2020/C 433/47)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: RM

Organ będący drugą stroną postępowania: Landespolizeidirektion Steiermark

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sąd krajowy w ramach postępowania karnego, które jest prowadzone w celu ochrony uregulowania dotyczącego monopolu, powinien zbadać stosowaną przez siebie normę przewidującą sankcje karne w świetle swobody świadczenia usług, jeżeli już wcześniej zbadał uregulowanie dotyczące tego monopolu zgodnie ze wskazówkami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a badanie to wykazało, że owo uregulowanie jest uzasadnione?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:
 - 2a) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie normie prawa krajowego, która za udostępnianie w ramach działalności gospodarczej nielegalnych loterii w rozumieniu Glücksspielgesetz (ustawy o grach losowych) przewiduje obligatoryjnie nałożenie grzywny za każdy automat do gry bez określenia bezwzględnej górnej granicy łącznej sumy nałożonych grzywien?
 - 2b) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie normie prawa krajowego, która za udostępnianie w ramach działalności gospodarczej nielegalnych loterii w rozumieniu Glücksspielgesetz przewiduje obligatoryjnie nałożenie kary minimalnej w wysokości 6 000 EUR za każdy automat do gry?
 - 2c) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie normie prawa krajowego, która za udostępnianie w ramach działalności gospodarczej nielegalnych loterii w rozumieniu Glücksspielgesetz przewiduje nałożenie zastępczej kary pozbawienia wolności za każdy automat do gry bez określenia bezwzględnej górnej granicy łącznej sumy nałożonych zastępczych kar pozbawienia wolności?
 - 2d) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie normie prawa krajowego, która w przypadku kary za udostępnianie w ramach działalności gospodarczej nielegalnych loterii w rozumieniu Glücksspielgesetz przewiduje udział w kosztach postępowania karnego w wysokości 10 % nałożonych grzywien?